

[Dahlggaard.]

den, at de selv skal løse deres overenskomstproblemer, og de må ikke regne med, at der foreligger noget andet alternativ.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages kl. 14.

Mødet udsat kl. 12.06.

Mødet genoptaget kl. 14.

Forhandlingen genoptoges.

Haunstrup Clemmensen (KF):

Vi har ofte både i og uden for dette høje ting været ude for, at pressionsgrupper overdrev, ligesom i forsøg på at opnå resultater fremstillede tingene mere alvorlige, end de var, og for ofte råbte: ulven kommer. Jeg er aldeles overbevist om, at i dette ting er et helt overvældende flertal af den opfattelse, at der denne gang ikke er tale om overdrivelser, at der ikke er tale, ulykkeligvis, kun om falsk alarm, men at beskæftigelseskrisen — jeg vil hellere bruge det udtryk end beskæftigelsessituationen — nu er så alvorlig, at det utvivlsomt er folketingets både vigtigste og vanskeligste opgave i denne samling at søge at gøre en afgørende indsats mod den beskæftigelseskrise, vi allerede er ude i. Vi må heller ikke undervurdere, at der i den er indbygget en selvforstærkende virkning, der gør, at vi dag for dag bliver vidne til, at virksomheder, der tidligere har været i vanskeligheder, river nye virksomheder med sig.

Jeg vil også gerne have lov til at understrege, at de problemer, vi er stillet over for her, ikke kun er økonomiske. Det er først og fremmest alvorlige menneskelige problemer. Vi drøfter så ofte økonomi i dette høje ting. Det vil måske være naturligt netop på

sådan et område at ofre tid på at forstå, hvad det er for menneskelige vanskeligheder, vi stiller store grupper af samfundets borgere i, hvis vi ikke tilstrækkelig tidligt og tilstrækkelig effektivt forsøger at gribe ind.

Naturligvis vil det for alle grupper, der rammes af arbejdsløshed, være en stor belastning, men der er vel ikke mindst to grupper, der i særlig grad har krav på samfundets bevågenhed her. Det er de helt unge, hvis start i de erhvervsaktive år bliver så belastet og så vanskelig, at det kan ramme dem en meget stor del af hele deres tilværelse, og det er også og ikke mindst en række af de midaldrende, der ser, at de taber deres beskæftigelsesmulighed, og som har vanskeligt ved at omstille sig, ja, næsten umuligt kan omstille sig til nye opgaver og derfor er stillet over for problemer, der forekommer helt overvældende store.

Jeg tror, der kan være god grund til at understrege, at det er naturligt og nødvendigt, at samfundet her yder en økonomisk bistand. Der har utvivlsomt både i og uden for dette ting været mennesker, der hævdede, at når man havde en 90 pct.s understøttelsesordning, så blev alle jo i virkeligheden overordentlig smukt og godt hjulpet. Jeg advarer mod denne tankegang. Det er langtfra alle — og langtfra alle arbejdsløshedsforsikrede — der har en sådan 90 pct.s ordning i forhold til den aktuelle indtjening, de har haft, mens de var i beskæftigelse. Der er utvivlsomt store grupper i samfundet, der måske kommer ned på en halvering af deres indkomster i forhold til, hvad de hidtil har haft.

Vi ved også, hvor stor en belastning der her er tale om økonomisk for det offentlige. Blot 1 pct.s forøgelse af arbejdsløsheden på årsbasis koster alene staten ca. 300 mill. kr. via arbejdsløshedsforsikringen, men derudover kommer store beløb yderligere på forsørgslovgivningens budgetter. Det er altså både for den enkelte og for samfundet en overordentlig alvorlig situation, der her drøftes.